

ΦΑΝΙΠΙΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

Τιμᾶται λεπτῶν 10

Ἐν Ἀθήναις φράγκα 10. — Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις φράγκα 11
Ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φράγκα χρυσῶν 15.

Τιμᾶται λεπτῶν 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΗΑ

Αἰ! βασιληᾶ, παράσημα
 Μὲ τὸ Χαμητ ἀλλάζεις
 Καὶ διαμαντένια Ἴμπιγιαῶ
 Ἐστὰ στήθια σου κρεμνᾶς
 Καὶ μέσα ἔστη σαρακοστή
 Ἀπόκρηα γιορτάζεις,
 Χωρὶς γιὰ τὴ νηστεία μας
 Ποτὲ νὰ μεριμνᾶς.
 Πῶς σοῦ ταιριάζουν Ἴμπιγιαῶ,
 Ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια,
 Πῶς πᾶν οἱ Μεγαλόσταυροι
 Ἐστὰ στήθια τῶν Ὀσμαν,
 Τί ψέμα τὸ παράσημο
 Καὶ ἔστων δυονῶν τὰ στήθια
 Καὶ τί ἀγάπαις εἶν' αὐταῖς
 Ἀμάν! Ἀμάν! Ἀμάν!
 Στολίζουν διαμαντόπετραις
 Τοῦ Ἴμπιγιαῶ τὴν πλάκα,
 Κρυσταλλωμένα δάκρυα
 Τῶν δούλων ἀδελφῶν
 Ποῦ χρόνια σιγοψήνονται
 Μεσ' ἔσθης σκλαβιάς τῆ θράκα
 Κι' ὁ Τοῦρκος τὸ τσιμπούκι του
 Τοὺς θεωρεῖ ροφῶν.

Ἵσα πετράδια ἔστόλισαν
 Τὸ Μεγαλόσταυρό σου
 Τόσα καρφιά μας μπήγονται
 Ἐστὰ στήθια τῆς σκλαβιάς,
 Ἀ! τ' ὄνειρό της, Βασιληᾶ
 Ἐν ἦταν κι' ὄνειρό σου
 Πόσα Βαλτέτσια θά ᾄγαμε
 Καὶ χάνια τῆς Γραβιάς!
 Ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη ἡ Ἑλλάς
 Καὶ δούλη κι' ἐλευθέρη
 Ἐν αὐτὸ τὸ Μεγαλόσταυρο
 Σταυρόνεται μὲ μιά·
 Ἀ! τοῦ σπαθιοῦ σου, Βασιληᾶ,
 Τί θέμε τὸν ἀθέρα,
 Ἀφοῦ δὲν ἀκονίζεται
 Γιὰ τούρκικα κορμιά;
 Ὅσο ναι ἔσθην Ἀγία Σοφιά
 Χρυσὸ μισὸ φεγγάρι,
 Κι' ἀνάσκελα τῆς Πόλις μας
 Κυττᾶ τὸν οὐρανὸ,
 Παρόμοιο μὲ φριχτοῦ σκορπιοῦ
 Φαρμακοδαγκανάρι
 Ὅσο ναι τ' ἄγιο βῆμά της
 Τῆς πίστες τ' ἄρφανὸ

Ὅσο θυμίζ' ἡ χθесινή
 Ἀκόμα ἱστορία
 Τοῦ Ῥήγα μας τὸ σφάξιμο
 Τοῦ Διάκου τῆ φωτιά,
 Τοῦ Γρηγορίου τὸ σχοινὶ
 Τῆς Κρήτης τῆ θυσία
 Στὸ Ἰμπιγιάζ σου ρίχνουμε
 Δακρύβρεχτη ματιά!

Μὰ εἰν' ἡ ἱστορία μας
 Γιὰ σένα, ξένη, ξένη,
 Δὲ νοιώθεις σὺ τὸν πόνο μας
 Τὸ δένδρο τοῦ βορρίᾶ,
 Ἐδῶ σὲ μεταφύτεψαν
 Καιροὶ ἀγριεμένοι
 Καὶ Μάρτη μας δὲ νοιώσανε
 Τὰ κρύα σου κλαριά!

ΚΑΙ ΜΙΑ ΜΕΤΑΘΕΣΙΣ ΑΝΕΥ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ

Ἡ ἱερὰ σύνοδος ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς ἀνὰ τὸ Κράτος Σεβασμιωτάτους ἱεράρχας τὴν ἑξῆς ἐγκύκλιον :

«Ἐπειδὴ ἡ ἑορτὴ τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου συμπύπτει ἐφέτος τῆ ἡμέρᾳ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, μετατίθεται αὕτη εἰς τὴν ἐπιούσῃαν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, ἧτοι τὴν Δευτέραν τῆς Διακαινησίμου καὶ συμπάλλεται μετὰ τῆς ἀκολουθίας τῆς λαμπροφόρου ἀναστάσεως τοῦ κυρίου καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὴν ἐν τῇ τυπικῇ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας διατύπωσιν. Ὅθεν ἐντέλλεσθε ὅπως συμμορφούμενοι πρὸς τὰ συνοδικῶς ἀποφασισθέντα, διατάξῃτε νὰ ψαλῆ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ἡ εἰθισμένη δοξολογία ἐπὶ τῇ ἑπετεσίᾳ ἑορτῆ τοῦ ὀνόματος τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Γεωργίου.»

Τώρα ἡ πράξις αὕτη τῆς ἱερᾶς Συνόδου δὲν σὰς φαίνεται ἀντικανονικὴ, ἀντιυνοταγματικὴ καὶ ἀντιβασιλικὴ; Δι' αὐτῆς τελευτᾷ νὰ μεταθέσῃ ἓνα ἀμετάθετον εὐτυχῶς ἅγιον καὶ ἓνα ἀμετάθετον δυστυχῶς βασιλέα. Τοιαῦτα πραξικοπήματα ἡδύνατο κάλλιστα ν' ἀποφύγῃ ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἀν' ὧριζεν ἀμετάθετον καὶ τῆς Ἀναστάσεως τὴν ἑορτὴν καὶ μὰ τὸν ἀγα-

πητὸν αὐτῆς Μακράκην, δὲν βλέπομεν τί τὴν ἐμποδίζει νὰ τὸ κάμῃ, ἀφοῦ, καὶ διὰ τῆς νομοτάτης αὐτῆς ἐγκυκλίου ἀπέδειξεν, ὅτι δύνηται καὶ ἅγιον οἶος ὁ τροπαιοφόρος Γεώργιος καὶ βασιλέων, οἷος ὁ μὲ τροπαιοφόρος τοιοῦτος, νὰ μεταθέτῃ τὰς ἑορτάς, μὲ μίαν μονοκονδύλιαν τῶν μελῶν αὐτῆς. Τί λέγει καὶ ἡ Αὐτοῦ μακαριότης ὁ κύριος Δαμασκῆς;

ΤΟΝ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΑΝ ΕΝ ΑΓΝΟΙΑ ΤΟΥ

Ὅλα ἐκεῖνα τὰ περὶ ἀρραβῶνων τοῦ Κώτσου μετὰ τῆς κόρης τοῦ διαδόχου τῆς Γερμανίας ἰδιαιτέρα τηλεγραφήματα σπουδαίων συναδέλφων ἀπεδείχθησαν ἀδέσποτα ἠρυλῆματα, ἀν πιστεύσῃ τις τὴν τεργεσταίαν «Ἡμέραν» ἧτις ἀποδίδει τὴν περὶ τῆς μνηστείας τοῦ φήμην εἰς ἀπόρροϊαν τῆς μορφωθείσης περὶ αὐτοῦ ἐν ὑψίσταις σφαίραις ἀγαθῆς γνώμης. Δόξα σοι ὁ Θεός! Ἔτσι γαμβρὸ εἶναι κρίμα νὰ μᾶς τὸν πάρῃ ξένη νύφη. Χάθηκαν ταχα ἐδῶ ἢ Ἐλληνοπούλαις τοῦ τοῦ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἡ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετάφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

— Π' ἀνάθεμά το, καὶ δὲν τὸ θυμόμουν πρὸ.

— Κ2' ἐπειτα, εἶπεν ὁ Μιυράτ, θὰ εἶχατε τότε νὰ κάμετε μὲ ὄλην τὴν συμμορίαν. Θὰ ἠναγκάζεσθε νὰ συγκροτήσετε μάχην, καὶ βεβαίως θὰ ἐκηρυττήμην ὑπὲρ ὑμῶν, ἀλλὰ δὲν θὰ ἐνικῶμεν. . . θὰ ἠναγκάζομαι νὰ ζητήσω ἐπικουρίαν παρὰ τοῦ στρατῶνος. . .

— Καὶ ὄλη ἡ πόλις θὰ ἤξευρεν αὖριον ὅτι ὁ λοχαγὸς Ὁρζερῆ τὴν ἐπαθεν ὡς νεοσύλλεκτος. Ὁχι, ὄχι, ἄς λείπουν αὐτά. Νὰ τὸ στρέψωμεν. Σήμερ' αὖριον, τὸν ξανατοσακῶνω

ἔγω τὸν Χαριτίδη, καὶ τὸν κᾶνω καὶ μοῦ πληρῶνει ἀκριβὰ τ' ἀποψινὸ παιγνίδι. Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸ καλλίτερον εἶναι νὰ σημάνωμεν τὴν ὑποχώρησιν.

— Αὐτῆς τῆς γνώμης εἶμαι καὶ ἐγὼ, εἶπεν ὁ ἐφένδης, καὶ ἂν ὁ κ. Κουρουνάκης μπορῇ νὰ βαδίσῃ. . .

— Ἄν ἀκουσθῶ εἰς κανένα χέρι, μπορῶ νὰ πάω ἕως ἑστὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας.

— Δύο ἄνδρες μοῦ θὰ σὲ ὑποστηρίξουν, ἀλλ' ἄς φεύγωμεν χωρὶς ἀργοπορίαν.

— Ἄμ' ἐκείνον τὸν κακομοῖρῃ τὸν Ῥώσσον, ἐδῶ θὰ τὸν ἀφήσωμε, ἠρώτησεν ὁ Ὁρζερῆ.

— Δυστυχῶς δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην συνδρομῆς, καὶ ἐξ ἄλλου δὲν σοῦ κρύπτω ὅτι δὲν ἐννοῶ νὰ εὐρεθῶμεν πλησίον αὐτοῦ τοῦ πτώματος. . . ἐκεῖνος ὁ παληορρωμῆος θὰ ἦτον ἱκανὸς νὰ μᾶς καταγγείλῃ. . .

— Ὡ! ἄς ἔπαιρνε τὰ μούτρά του.

— Βεβαίως δὲν μᾶς ἦτο δύσκολον νὰ δικαιολογηθῶμεν, ἀλλὰ προτιμότερον νὰ μὴ λάθωμεν ἀνάγκην ὑπερασπίσεως.

— Καλὰ λές. Δρόμο, Κουρουνάκη. Ἀκούμβησε σ' αὐτοῦς τοὺς γενναίους Τούρκους, καὶ προσπάθησε νὰ συρθῆς μέχρι τοῦ Ξενοδοχείου.

— Θὰ φθάσω ὡς ἐκεῖ, καὶ ἐννοια σας. Ἄλλὰ σὰς ἐγγυῶμαι ὅτι ὁ Χαριτίδης θὰ μάθῃ τί πραγματάκι εἶμ' ἐγὼ, ὑ-

καιριάζουν για να πιάσουν οι βασιλόφρονες ντόπια ριάτσα ; Κρίμα ότι δεν τον είχαν κι' έφ'έτος στους χορούς καβαλιέρο των.

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ κ. ΔΕΙΚΤΑΚΗ

‘Ο έφορος του νεκροταφείου κ. Δεικτάκης, ού τὰ τρόπαια ούκ έώσι πλέον καθευδειν τον πάλαι προκάτοχόν του ‘Ομηρον Κλάδον, μεταξύ άλλων μεριμνών αυτου περι των εις την δικαιοδοσίαν του υπαγομένων νεκρών, περιέλαβε και τὸ σχέδιον κατασκευής αιθούσης νεκροφανικῆς, εν ἣ θ' αποτίθενται οι νεκροί συνδεδόμενοι μετα τὸ φύλακος δι' ηλεκτρικου κώδωνος. Τώρα πᾶς φροδόμενος μη ένταφιασθῆ ζωντανός, οφείλει ν' ανακρήξη εις αἶνον και δόξαν του κ. Δεικτάκη τὸ «Νυν απολύεις τον δούλόν σου δέσποτα.» ‘Αμὰν όμως να μη διορίζεται φύλαξ κανέναις κουφός; ἢ μπεκρῆς. ‘Ο κουφός δεν θ' ακούη ποτέ τὸ κουδούνι και ὁ μπεκρῆς θά ἦναι κουδούνι ὁ ἴδιος.

Η ΒΑΛΛΙΑΝΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

‘Ωραία ἦσαν ὅσα έτελέσθησαν και ελέχθησαν κατὰ την κατῆσιν του θεμαλίου λίθου τῆς Βαλλιανείου Βιβλιοθήκης. Και τὸ ὄρχιον φύλον διέπρεψεν εκεί και ὁ κ. Θ. Δηλιγιάννης ἀκόμη διέπρεψε μεταξύ αυτου, και ὁ κ. Τρικούπης δεν ὑστέρησε μεταξύ του ἀνδρικού και ἡ Αὐλή μας οίκογενειακῶς εις την τελετην ταυτην παρῆστη, εἰ και δεν ἐπρόκειτο περι παραστάσεως Βολακλιου τινός. ‘Η λαμπρότης μάλιστα τῆς βασιλικῆς εκεί παραστάσεως ἔκαμε και τὸν χοροστατοῦντα ἀρχιεπίσκοπον Χαλκίδος κ. Χριστοφόρου να τὰ χάση τόσον εν τῆς συγκινήσεως, ὥστε μνημονεύειν τὰ ὀνόματα των μελῶν αυτῆς να ὀνομάση την βασιλοπούλαν ‘Αλεξάνδρην ‘Αλέξανδρον, και ν' ἀποσπάση ἀπο των ροδαλῶν αυτῆς χειλέων γέλωτας μεθ' ὅλον τὸ ἐπίσημον και σοβαρὸν τῆς τελετῆς. ‘Ο εὐγλωττος και εὐρυμαθῆς διοικητῆς τῆς ‘Εθνικῆς ἡμῶν Τραπεζῆς κ. Μ. Ρενιέρης διέπρεψεν εν τῆ τε-

λετῆ ταύτῃ διὰ λογυδρίου παρρωτικου, εν ᾧ ἀνεβίβασε τὸς Βαλλιανούς εις τὸν θρόνον των Ητολεμαίων.

«Εὐτυχῆς ἡ πατρίς ἡ ἔχουσα τοιαῦτα τέκνα», εἶπεν ὁ βασιλεὺς ενθουσιασθεὶς εκ των λόγων του κ. Ρενιέρη. ‘Αφοῦ δ' ἐγένετο ὁ συνήθης ἀγιασμός και ἐναπετέθησαν τὰ εἰθισμένα νομίσματα, ἔληξεν ἡ τελετῆ και ἀφέθη ἐλευθέρῃ ἡ εἴσοδος εις τὸν λαόν τον πάντοτε κατόπιν ἐορτῆς ἐρχόμενον.

Θά ἦναι μία τρέλλα τὸ Πανεπιστήμιον, με την ‘Ακαδημίαν ἀφ' ἐνός και την Βιβλιοθήκην ἐξ άλλου. Τώρα ζητεῖται τρελλός στέργων ν' ἀφιερῶση την περιουσίαν αυτου εις οἰκοδομὴν Νομισματικου Μουσείου και ζητῶν διευθυντὴν φέροντα συστατικὸν του κ. Ηοστολάκα.

ΠΙΦ ! ΠΑΦ !

‘Ο διοικητῆς τῆς ‘Εθνικῆς Τραπεζῆς κ. Μάρκος Ρενιέρης ἐφώνει περατῶν τὸ λογίδριον αυτου, κατὰ την τελετην του ἀκρογωνιαίου λίθου τῆς Βαλλιανείου :

«Τὴν νέαν ἀδελφὴν χαιρετίζουσι τὸ Πανεπιστήμιον και ἡ ‘Ακκδημία εκ των γειτοικῶν θρανίων ἐπικροτεῦσιν ὁ Ηλάτων και ὁ ‘Αριστοτέλης ἀγάλλονται ὁ Κοραῆς και ὁ Ρήγας, ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος εὐλογεῖ τον βασιλέα και τον λαόν τῆς ‘Ελλάδος.»

Τὸ συμπέρασμα ταυτο ἐφάνη έντελῶς ἀφυχολόγητον εις τιναις ἀναμνησθέντας τῆς προσφάτου ἀνταλλαγῆς των μεταξύ Γεωργίου και Σουλτάνου παρασήμων.

‘Ο φοβερός ἐκεῖνος Παπᾶ Σκληρός, ὁ ἦρας τῆς ραμπαδακικῆς ἡμῶν ἐμπνεύσεως, παρεπέμφθη διὰ βουλεύματος εις τὸ κακουργιοδικετον ἵνα δικασθῆ ἐπὶ τῇ γνωστῇ ἀποπειρᾷ αυτου κατὰ γυναικῶς χρητολογουσης ἐξωθεν του Α' νεκροταφείου. ‘Ο Παπᾶ Σκληρός θά προσπαθήση ν' ἀποδείξη εις τὸ Δικαστήριον των ἐνόρκων διτι ἡ χρητολογοῦσα του ἔδωκε τῆς ἀ γ ἀ π η ς τ ὸ β ο τ ᾶ ν ι και γ' αυτὸ δεν ἤξευρε πὸ τί ἔκαμε θά ἦναι διε πολὺ σκληρὸν τὸ δικαστήριον, ἐὰν δεν τὸν κηρύξη τότε ἀκαταλόγιστον.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ

Νυν απολύεις τον δούλόν σου, δέσποτα ! ‘Ηκούσαμεν ἐπὶ τέλους ἐλληνικὸν μελόδραμα. ‘Ανέτειλεν ἀπο δυσμῶν. ‘Οφείλεται εις κερ-

πέγρυσεν ὁ Κουρουνάκης τείνων την πυγμὴν πρὸς τὸ χαρτοπαικτεῖον.

‘Ο λοχαγός κατενόει ὅτι ἦτο ἀνάγκη ν' ἀπομακρυνθῶσι τὸ ταχύτερον, και δεν προσεπάθησε να παρατείνῃ την συνδι-ἀλεξιν.

‘Η συνοδεία κατηρτίσθη με τὸν Κουρουνάκην εις τὸ μέτωπον, ὑποστηριζόμενον παρὰ δύο στρατιωτῶν, εις οὓς ὁ ὑπολοχαγός ἔδωκε διαταγὴν να βοηθήσῃ τον χριστιανόν. ‘Ο ‘Ορζερεῖ ἠκολούθει μετα του Μουράτ και δύο πεζοὶ ὀθωμανοὶ ἔκλειον την πορείαν.

‘Ανέβησαν ἀπροσκόπτως την σύνδενδρον κατωφέρειαν των μεγάλων μνημάτων, τῇ βοηθείᾳ τῆς λάμπειως του δαυλου, και ἐτράπησαν την μεγάλην ὁδὸν του Πέρα.

‘Ο λοχαγός και ὁ ἐφέντης ἀντήλλαξαν ὀλιγίστους λόγους καθ' ὁδόν. ‘Ησαν και οι δύο τόσον ἀψηχολημένοι, ὥστε δεν εἶχον ὄρεξιν φλυαρίας. Μόνον πρὸ τῆς θύρας του Ξενοδοχείου τῆς ‘Αγγλίας, και μετα την χειραψίαν του ἀποχαιρετισμοῦ, εἶπεν ὁ ‘Ορζερεῖ τῷ Μουράτ :

— Μὴν ἀμελήσης, φίλε μου, να ἔλθης αὔριον να με ἰδῆς. Παρστήρησα ἀπόψε τον σιὸρ Παπάζογλου· ἦτο ἐνθροισμένος εις τὸ καταγώγιον, και θά διηγηθῶ εις τον Βεργονσέ πράγματα, τὰ ὅποια θά τον φωτίσουν περι του ἀντεραστου σου. Σὺ δὲ προσπάθησε να σχηματίσης περιουσίαν, κι' ἔλα θά πᾶν καλᾶ.

IV

Τῆ ἐπαύριον τῆς νυκτός καθ' ἣν τοσαῦτα ἐπαθεν ὁ ‘Ορζερεῖ ὑπὸ θρασέων ληστῶν, ὁ Μουράτ ἐφέντης, ὅστις μετέβη ἵνα μάθῃ τὰ τῆς υγείας του, ἐπανέκαμπε θλιβερῶς, περι την πέμπτην ὥραν μετα μεσημβρίαν, εις την ἐν Σταμποῦλ οἰκίαν του.

Εἶχεν ὑποστῆ ἀρκούντως ἰσχυρῶν ἀπογοήτευσιν, διότι ἐξασίζετο πολὺ ἐπὶ τῆς προστασίας του λοχαγοῦ ὅπως ἀνακτήσῃται την εὐνοίαν του κ. Βεργονσέ, ὁ δὲ λοχαγός δεν ἐπέτυχεν εν τῇ μεσολαβῆσει αυτου.

‘Ο τραπεζίτης ἐξηγήθη καθαρῶς:— ἐδήλωσεν διτι ἡ κόρη του ποτέ δεν θά πάρῃ μικρὸν τούρκον ἀξιοματικόν, και διτι ἀπεφάσισε να κλείση την θύραν του εις τον ὑπολοχαγόν αυτὸν ὁ ὅποιος μόνην του περιουσίαν εἶχε τον μανδύαν και τὸ ξίφος του, και ἐτόλμα να θηρεύῃ την χεῖρα τῆς μονογενοῦς κληρονόμου ἐνός ἐκατομμυριούχου.

‘Ο ‘Ορζερεῖ προσβληθεὶς τῷ εἶπε παρηρησία ὅτι νεκρὸς ἐφέντης, ἀνδρείος, ὠραίος και στρογγύλον κατέχων χρηματικὸν ποσόν, ἦτο προτιμότερος ἐνός ὑπόπτου κερδοσκοπού, ἐνός δυσφημισμένου παλαρμένῃ, ἐνός Παπάζογλου, του ὁποίου και τὸ ὄνομα και ἡ μορφή θά ἔτρεπον εις φυγὴν και την ἐβ-κολωτέραν περι την ἐκλογὴν ἀνδρὸς νεάνιδας.

‘Ο κ. Βεργονσέ κάκιστα ἐδέχθη τὰς παρατηρήσεις ταύτας

κουρατών ποιητήν, και κερκυρατών μουσουργόν, με κερκυρατών διευθυντήν ὀρχήστρας. κερκυρατών υποβόλαια και εἶχεν ἀκροατήριον τὸ ὅποιον παρ' ὀλίγων ἐτρέλλαινε διὰ τὴν Κέρκυραν. Κατὰ τὴν πρῶτην αὐτοῦ ἦτο τὸ θέατρον πληρὸς λαοῦ. Μόνον τὸ βασιλικὸν θεωρεῖτον ἔμενε κενόν, εἰ και εἶχε προαγγελθῆ ὑπὸ καλῶς πληροφορημένων συναδέλφων, ὅτι θὰ ἦναι και οἱ βασιλεῖς εἰς τὴν πρώτην παράστασιν τοῦ πρώτου ἑλληνικοῦ μελοδράματος ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ ἑλληνισμοῦ. Οἱ βασιλεῖς δὲν ἦλλον. Διατί; Διὰ τὸ πένθος τοῦ Γουλιέλμου; Ἄλλ' αὐτὸ δὲν τοὺς ἐμπόδιζε νὰ βλέπωσιν ἀρ' ὑψηλοῦ ἐν μακαρίῳ ξεκαρδισμῷ γελώτων, τὴν ἀποκρητακὴν παρέλασιν τῶν μασκαράδων. Πολλοὶ δὲ εἰσὶν οἱ πιστεύοντες; ὅτι, ἂν, ἀντὶ τοῦ κ. Λάνδη ἐτοιμοκόλλων θεατρικὸν πρόγραμμα ὁ και ἡ κυρία Λασσάλ, ὁ βασιλεὺς θὰ ἔσπευδε νὰ καταλάβῃ τὸ θεωρεῖτον αὐτοῦ ἐν τῇ θεάτρῳ τοῦ κ. Μπούκουρα, ὅπως οἰκογενειακῶς ἀπολαύσῃ τῶν ἠθικῶν καλλονῶν τοῦ Βοκ ακί ου. Ἐν τούτοις ἦτο τότε βέβαιον ὅτι θὰ ἤρρητο ὡστε και τὸ θεωρεῖτον του εἶχε στολισθῆ διὰ κυανολεύκου ὑφάσματος και φρουρὰ ἐφαίνετο πολλῇ ἐν μεγάλῃ στολῇ ἀστυνομία δὲ και χυροφυλακῇ εἶχον τὸ ἐπίσημον ἐκεῖνο ὕψος, ὅπερ λαμβάνονται πάντοτε ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἀνωτάτου ἄρχοντος.

Ἐνθουσιαισμός ἦτο γενικός ἐν τῇ πρώτῃ ταύτῃ παραστάσει. Καὶ αὐτὸ τὸ ὑπερφρον πλεόν δὲν μπορούσε νὰ πῆ τίποτε, οὔτε νὰ φωνάζῃ τὸ κλασικὸν του ἐκεῖνο κό! κό! ἀφοῦ ὅλο κό ἐπαίζετο. Ἐνα κουτσαδάκι μάλιστα τῶσον ἐνθουσιαισθῆ ὡστε ἔρριψε τῆς κ. Βοταρέλλῃ ἓνα πεντάριχο μ π ο υ κ ἔ τ ο ἀνακράζαν: — Μὰ τὴν Παναγία, πρώτη φορά ποῦ ρίχνω μπουκέττο σὲ πριμαδόνα!

Ἐνθουσιαισμός ἦτο γενικός ἐν τῇ πρώτῃ ταύτῃ παραστάσει. Καὶ αὐτὸ τὸ ὑπερφρον πλεόν δὲν μπορούσε νὰ πῆ τίποτε, οὔτε νὰ φωνάζῃ τὸ κλασικὸν του ἐκεῖνο κό! κό! ἀφοῦ ὅλο κό ἐπαίζετο. Ἐνα κουτσαδάκι μάλιστα τῶσον ἐνθουσιαισθῆ ὡστε ἔρριψε τῆς κ. Βοταρέλλῃ ἓνα πεντάριχο μ π ο υ κ ἔ τ ο ἀνακράζαν: — Μὰ τὴν Παναγία, πρώτη φορά ποῦ ρίχνω μπουκέττο σὲ πριμαδόνα!

Ἐνθουσιαισμός ἦτο γενικός ἐν τῇ πρώτῃ ταύτῃ παραστάσει. Καὶ αὐτὸ τὸ ὑπερφρον πλεόν δὲν μπορούσε νὰ πῆ τίποτε, οὔτε νὰ φωνάζῃ τὸ κλασικὸν του ἐκεῖνο κό! κό! ἀφοῦ ὅλο κό ἐπαίζετο. Ἐνα κουτσαδάκι μάλιστα τῶσον ἐνθουσιαισθῆ ὡστε ἔρριψε τῆς κ. Βοταρέλλῃ ἓνα πεντάριχο μ π ο υ κ ἔ τ ο ἀνακράζαν: — Μὰ τὴν Παναγία, πρώτη φορά ποῦ ρίχνω μπουκέττο σὲ πριμαδόνα!

Παρελθόντα φύλλα τῆς δευτέρας περιόδου πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ

«Ραμπαγᾶ» ἀντὶ 10 μόνον λεπτῶν.

και ἐπλεξε τερατώδες ἐγκώμιον τοῦ πολυταλάντου τραπεζίτου τοῦ Γαλατᾶ, ἐγκώμιον, πρὸς δὲ ὁ Ὁρζερῆ ἀπήντησε διαβεβαιῶν ὅτι ὁ κεφαλαιοῦχος οὗτος ἦτο κατεργάρας πρώτης τάξεως.

Ἡ συζήτησις ταχέως ἐτραχύνθη και ἐπὶ τέλους ἐχωρίσθησαν ἀνταλλάσσοντες λέξεις ὑβριστικᾶς.

Ἐνθουσιαισμός ἦτο γενικός ἐν τῇ πρώτῃ ταύτῃ παραστάσει. Καὶ αὐτὸ τὸ ὑπερφρον πλεόν δὲν μπορούσε νὰ πῆ τίποτε, οὔτε νὰ φωνάζῃ τὸ κλασικὸν του ἐκεῖνο κό! κό! ἀφοῦ ὅλο κό ἐπαίζετο. Ἐνα κουτσαδάκι μάλιστα τῶσον ἐνθουσιαισθῆ ὡστε ἔρριψε τῆς κ. Βοταρέλλῃ ἓνα πεντάριχο μ π ο υ κ ἔ τ ο ἀνακράζαν: — Μὰ τὴν Παναγία, πρώτη φορά ποῦ ρίχνω μπουκέττο σὲ πριμαδόνα!

Ἄλλὰ δὲν ἀπεθάρρει εὐκόλως, και ὠρκίσθη νὰ κατορθώσῃ τὸν σκοπὸν του.

Ἐνθουσιαισμός ἦτο γενικός ἐν τῇ πρώτῃ ταύτῃ παραστάσει. Καὶ αὐτὸ τὸ ὑπερφρον πλεόν δὲν μπορούσε νὰ πῆ τίποτε, οὔτε νὰ φωνάζῃ τὸ κλασικὸν του ἐκεῖνο κό! κό! ἀφοῦ ὅλο κό ἐπαίζετο. Ἐνα κουτσαδάκι μάλιστα τῶσον ἐνθουσιαισθῆ ὡστε ἔρριψε τῆς κ. Βοταρέλλῃ ἓνα πεντάριχο μ π ο υ κ ἔ τ ο ἀνακράζαν: — Μὰ τὴν Παναγία, πρώτη φορά ποῦ ρίχνω μπουκέττο σὲ πριμαδόνα!

Ἐν τῇ συνδιαλέξει ταύτῃ τῶν δύο νωπῶν φίλων, ἐγένετο ουσικώτατα λόγος περὶ τῶν σκηνῶν τῆς προηγουμένης νυκτός. Ὁ Μουράτ ἐπληροφόρησε τὸν Ὁρζερῆ, ὅτι τῆς αὐτοκτονίας τοῦ νεαροῦ Ρώσσου βεβαιωθείσης ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας, και τῆς νυκτερινῆς ἐπιθέσεως μὴ γνωσθείσης, δὲν εἶχε ἀνὰ κτήριον.

Ὁ Χαδοῦμογλός τῆς, τὸ πρώτο βιολί, μετὰ κατεμάγευσε. Τὰ ἰδιαιτέρᾳ μας συγχαρητήρια και εἰς τὸν κουτσὸν τοῦ χοροῦ, τὸν θουμασίον Ἀσπιώτην, ὅστις ὅσῳ κ ο υ τ σ ὅ ς ἦτο τότε δὲν ἐχώλει νεν εἰς τὴν ὑπόκρισιν.

Ἐνθουσιαισμός ἦτο γενικός ἐν τῇ πρώτῃ ταύτῃ παραστάσει. Καὶ αὐτὸ τὸ ὑπερφρον πλεόν δὲν μπορούσε νὰ πῆ τίποτε, οὔτε νὰ φωνάζῃ τὸ κλασικὸν του ἐκεῖνο κό! κό! ἀφοῦ ὅλο κό ἐπαίζετο. Ἐνα κουτσαδάκι μάλιστα τῶσον ἐνθουσιαισθῆ ὡστε ἔρριψε τῆς κ. Βοταρέλλῃ ἓνα πεντάριχο μ π ο υ κ ἔ τ ο ἀνακράζαν: — Μὰ τὴν Παναγία, πρώτη φορά ποῦ ρίχνω μπουκέττο σὲ πριμαδόνα!

Μεταξὺ δύο, κατὰ τὴν ἐξοδὸν, ἐκ τοῦ θεάτρου:

— Πρώτη φορά εἶδα τ ε ν ὀ ρ ο βρακᾶ και κ ὀ ρ ο ἀπὸ βρακᾶδες. Χαλάλι τους τὰ πέντε φράγκα.

— Ἐγὼ ἐθαύμασα τοῦ γαδάρου τὴν ἀπάθειαν. Πῶς δὲν τοῦ ἤληθε νὰ ἐκτελέσῃ ἓνα μ π ἔ σ σ ο τοῦ δλάχιστον.

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Ἐνθουσιαισμός ἦτο γενικός ἐν τῇ πρώτῃ ταύτῃ παραστάσει. Καὶ αὐτὸ τὸ ὑπερφρον πλεόν δὲν μπορούσε νὰ πῆ τίποτε, οὔτε νὰ φωνάζῃ τὸ κλασικὸν του ἐκεῖνο κό! κό! ἀφοῦ ὅλο κό ἐπαίζετο. Ἐνα κουτσαδάκι μάλιστα τῶσον ἐνθουσιαισθῆ ὡστε ἔρριψε τῆς κ. Βοταρέλλῃ ἓνα πεντάριχο μ π ο υ κ ἔ τ ο ἀνακράζαν: — Μὰ τὴν Παναγία, πρώτη φορά ποῦ ρίχνω μπουκέττο σὲ πριμαδόνα!

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ ΠΑΓΩΤΩΝ

Ἐνθουσιαισμός ἦτο γενικός ἐν τῇ πρώτῃ ταύτῃ παραστάσει. Καὶ αὐτὸ τὸ ὑπερφρον πλεόν δὲν μπορούσε νὰ πῆ τίποτε, οὔτε νὰ φωνάζῃ τὸ κλασικὸν του ἐκεῖνο κό! κό! ἀφοῦ ὅλο κό ἐπαίζετο. Ἐνα κουτσαδάκι μάλιστα τῶσον ἐνθουσιαισθῆ ὡστε ἔρριψε τῆς κ. Βοταρέλλῃ ἓνα πεντάριχο μ π ο υ κ ἔ τ ο ἀνακράζαν: — Μὰ τὴν Παναγία, πρώτη φορά ποῦ ρίχνω μπουκέττο σὲ πριμαδόνα!

ΣΤΡΕΪΔΙΑ

Ἐνθουσιαισμός ἦτο γενικός ἐν τῇ πρώτῃ ταύτῃ παραστάσει. Καὶ αὐτὸ τὸ ὑπερφρον πλεόν δὲν μπορούσε νὰ πῆ τίποτε, οὔτε νὰ φωνάζῃ τὸ κλασικὸν του ἐκεῖνο κό! κό! ἀφοῦ ὅλο κό ἐπαίζετο. Ἐνα κουτσαδάκι μάλιστα τῶσον ἐνθουσιαισθῆ ὡστε ἔρριψε τῆς κ. Βοταρέλλῃ ἓνα πεντάριχο μ π ο υ κ ἔ τ ο ἀνακράζαν: — Μὰ τὴν Παναγία, πρώτη φορά ποῦ ρίχνω μπουκέττο σὲ πριμαδόνα!

καὶ ἐπλεξε τερατώδες ἐγκώμιον τοῦ πολυταλάντου τραπεζίτου τοῦ Γαλατᾶ, ἐγκώμιον, πρὸς δὲ ὁ Ὁρζερῆ ἀπήντησε διαβεβαιῶν ὅτι ὁ κεφαλαιοῦχος οὗτος ἦτο κατεργάρας πρώτης τάξεως.

Ἡ συζήτησις ταχέως ἐτραχύνθη και ἐπὶ τέλους ἐχωρίσθησαν ἀνταλλάσσοντες λέξεις ὑβριστικᾶς.

Ἐνθουσιαισμός ἦτο γενικός ἐν τῇ πρώτῃ ταύτῃ παραστάσει. Καὶ αὐτὸ τὸ ὑπερφρον πλεόν δὲν μπορούσε νὰ πῆ τίποτε, οὔτε νὰ φωνάζῃ τὸ κλασικὸν του ἐκεῖνο κό! κό! ἀφοῦ ὅλο κό ἐπαίζετο. Ἐνα κουτσαδάκι μάλιστα τῶσον ἐνθουσιαισθῆ ὡστε ἔρριψε τῆς κ. Βοταρέλλῃ ἓνα πεντάριχο μ π ο υ κ ἔ τ ο ἀνακράζαν: — Μὰ τὴν Παναγία, πρώτη φορά ποῦ ρίχνω μπουκέττο σὲ πριμαδόνα!

Ἄλλὰ δὲν ἀπεθάρρει εὐκόλως, και ὠρκίσθη νὰ κατορθώσῃ τὸν σκοπὸν του.

Ἐνθουσιαισμός ἦτο γενικός ἐν τῇ πρώτῃ ταύτῃ παραστάσει. Καὶ αὐτὸ τὸ ὑπερφρον πλεόν δὲν μπορούσε νὰ πῆ τίποτε, οὔτε νὰ φωνάζῃ τὸ κλασικὸν του ἐκεῖνο κό! κό! ἀφοῦ ὅλο κό ἐπαίζετο. Ἐνα κουτσαδάκι μάλιστα τῶσον ἐνθουσιαισθῆ ὡστε ἔρριψε τῆς κ. Βοταρέλλῃ ἓνα πεντάριχο μ π ο υ κ ἔ τ ο ἀνακράζαν: — Μὰ τὴν Παναγία, πρώτη φορά ποῦ ρίχνω μπουκέττο σὲ πριμαδόνα!

Ἐν τῇ συνδιαλέξει ταύτῃ τῶν δύο νωπῶν φίλων, ἐγένετο ουσικώτατα λόγος περὶ τῶν σκηνῶν τῆς προηγουμένης νυκτός. Ὁ Μουράτ ἐπληροφόρησε τὸν Ὁρζερῆ, ὅτι τῆς αὐτοκτονίας τοῦ νεαροῦ Ρώσσου βεβαιωθείσης ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας, και τῆς νυκτερινῆς ἐπιθέσεως μὴ γνωσθείσης, δὲν εἶχε ἀνὰ κτήριον.

Ἐνθουσιαισμός ἦτο γενικός ἐν τῇ πρώτῃ ταύτῃ παραστάσει. Καὶ αὐτὸ τὸ ὑπερφρον πλεόν δὲν μπορούσε νὰ πῆ τίποτε, οὔτε νὰ φωνάζῃ τὸ κλασικὸν του ἐκεῖνο κό! κό! ἀφοῦ ὅλο κό ἐπαίζετο. Ἐνα κουτσαδάκι μάλιστα τῶσον ἐνθουσιαισθῆ ὡστε ἔρριψε τῆς κ. Βοταρέλλῃ ἓνα πεντάριχο μ π ο υ κ ἔ τ ο ἀνακράζαν: — Μὰ τὴν Παναγία, πρώτη φορά ποῦ ρίχνω μπουκέττο σὲ πριμαδόνα!

Ἐνθουσιαισμός ἦτο γενικός ἐν τῇ πρώτῃ ταύτῃ παραστάσει. Καὶ αὐτὸ τὸ ὑπερφρον πλεόν δὲν μπορούσε νὰ πῆ τίποτε, οὔτε νὰ φωνάζῃ τὸ κλασικὸν του ἐκεῖνο κό! κό! ἀφοῦ ὅλο κό ἐπαίζετο. Ἐνα κουτσαδάκι μάλιστα τῶσον ἐνθουσιαισθῆ ὡστε ἔρριψε τῆς κ. Βοταρέλλῃ ἓνα πεντάριχο μ π ο υ κ ἔ τ ο ἀνακράζαν: — Μὰ τὴν Παναγία, πρώτη φορά ποῦ ρίχνω μπουκέττο σὲ πριμαδόνα!

Ἐνθουσιαισμός ἦτο γενικός ἐν τῇ πρώτῃ ταύτῃ παραστάσει. Καὶ αὐτὸ τὸ ὑπερφρον πλεόν δὲν μπορούσε νὰ πῆ τίποτε, οὔτε νὰ φωνάζῃ τὸ κλασικὸν του ἐκεῖνο κό! κό! ἀφοῦ ὅλο κό ἐπαίζετο. Ἐνα κουτσαδάκι μάλιστα τῶσον ἐνθουσιαισθῆ ὡστε ἔρριψε τῆς κ. Βοταρέλλῃ ἓνα πεντάριχο μ π ο υ κ ἔ τ ο ἀνακράζαν: — Μὰ τὴν Παναγία, πρώτη φορά ποῦ ρίχνω μπουκέττο σὲ πριμαδόνα!

Ἐνθουσιαισμός ἦτο γενικός ἐν τῇ πρώτῃ ταύτῃ παραστάσει. Καὶ αὐτὸ τὸ ὑπερφρον πλεόν δὲν μπορούσε νὰ πῆ τίποτε, οὔτε νὰ φωνάζῃ τὸ κλασικὸν του ἐκεῖνο κό! κό! ἀφοῦ ὅλο κό ἐπαίζετο. Ἐνα κουτσαδάκι μάλιστα τῶσον ἐνθουσιαισθῆ ὡστε ἔρριψε τῆς κ. Βοταρέλλῃ ἓνα πεντάριχο μ π ο υ κ ἔ τ ο ἀνακράζαν: — Μὰ τὴν Παναγία, πρώτη φορά ποῦ ρίχνω μπουκέττο σὲ πριμαδόνα!

Ἐνθουσιαισμός ἦτο γενικός ἐν τῇ πρώτῃ ταύτῃ παραστάσει. Καὶ αὐτὸ τὸ ὑπερφρον πλεόν δὲν μπορούσε νὰ πῆ τίποτε, οὔτε νὰ φωνάζῃ τὸ κλασικὸν του ἐκεῖνο κό! κό! ἀφοῦ ὅλο κό ἐπαίζετο. Ἐνα κουτσαδάκι μάλιστα τῶσον ἐνθουσιαισθῆ ὡστε ἔρριψε τῆς κ. Βοταρέλλῃ ἓνα πεντάριχο μ π ο υ κ ἔ τ ο ἀνακράζαν: — Μὰ τὴν Παναγία, πρώτη φορά ποῦ ρίχνω μπουκέττο σὲ πριμαδόνα!

Ἐνθουσιαισμός ἦτο γενικός ἐν τῇ πρώτῃ ταύτῃ παραστάσει. Καὶ αὐτὸ τὸ ὑπερφρον πλεόν δὲν μπορούσε νὰ πῆ τίποτε, οὔτε νὰ φωνάζῃ τὸ κλασικὸν του ἐκεῖνο κό! κό! ἀφοῦ ὅλο κό ἐπαίζετο. Ἐνα κουτσαδάκι μάλιστα τῶσον ἐνθουσιαισθῆ ὡστε ἔρριψε τῆς κ. Βοταρέλλῃ ἓνα πεντάριχο μ π ο υ κ ἔ τ ο ἀνακράζαν: — Μὰ τὴν Παναγία, πρώτη φορά ποῦ ρίχνω μπουκέττο σὲ πριμαδόνα!

Ἐνθουσιαισμός ἦτο γενικός ἐν τῇ πρώτῃ ταύτῃ παραστάσει. Καὶ αὐτὸ τὸ ὑπερφρον πλεόν δὲν μπορούσε νὰ πῆ τίποτε, οὔτε νὰ φωνάζῃ τὸ κλασικὸν του ἐκεῖνο κό! κό! ἀφοῦ ὅλο κό ἐπαίζετο. Ἐνα κουτσαδάκι μάλιστα τῶσον ἐνθουσιαισθῆ ὡστε ἔρριψε τῆς κ. Βοταρέλλῃ ἓνα πεντάριχο μ π ο υ κ ἔ τ ο ἀνακράζαν: — Μὰ τὴν Παναγία, πρώτη φορά ποῦ ρίχνω μπουκέττο σὲ πριμαδόνα!